tappa, ja lat Kerida mant pobistõk minema: „Mannok tjura, tjõovaku pera! Tõõmbä üõst on full nainlasõ hingel õt. No joa ju lõig täis, vinli näol!"

Ent tjura pand nii pia kui nõid Kerdosõ ast tull, ka uma kuundle, kõik kalbõs kumme, palama, ja üte uma larvadõsõ mano tooli pääle. Kõrtadõsõ as perõst kuulda ka Kerida usõ tadak fuurd müninad ja kolinad, niigu mõni fuur faja olõr fõsõ tulnu. Sia ploadsatu ka Kerida usõ vallalt, ja hirmsa palgi murtõ mikki tormar läevõsõ fõsõ, ker Keridut pite ka-gällõma nadsi, ja pääle tus ka kõik hulgakui kuundlik puhuma nadsi, kuomi nõijasõ ontu kuundle ka kõik ast olli[a] kistunu. Kuud naar ofa hirmsit mikki tjura-tulli puhuma, uma ofa feldfeliisi läevõst vällä löõbi, ja pääle epaütt fuurõ olõ-jõlä tõmega Keridohe tagasi tulli, mida noa üle kõige Kerida lasja laodi, ja perõst, oh hirmu, palama nanni?

Tjurad oll nõigi pidi nitjas kõek, ja tälg tull efa ant-putel mielde, midä tima uma loavadõsõ alt üles kaod, ja pudela korgi pääle võtt.

Nii pia kui ta nii teenu oll, — naar pudela funsõs nõigõ üle Kerida, kui prittjiga, nõija ruohk vällä purkama, minn pääle Kerdoh kui fanna-Kerefe tjõsõin kuulda oll, fõst et nõija vohi, kangõ tulõ palanguga rõõtlonoh oll. Tus oja feek käve-hirmsa Kerinulisõ, üt tõõsõst läbi, niigu tjingeli, ja puhuseva kõik hulgakuna tjura man palavit kuunlik ast puhkin. — Ent nii pia kui näide pääle tukmine õigõ hirmsat ja häbenädsõs lät. — naar Kikar Rigma. Oh jo nadsi kõik kura Kerinulisõ müäkuk ja ütek unidak, üt tõõsõ nõigõhina Kerinust vällä tukma, mis nõil ka nunäte kangõ vüsselemisõ perä kõrde lät, ja nees kõik kui fann, pääle ast kattõva. — Kuud nõuk tjura, et Kerinõsõ ka kõik tõõs ja fann kaonu oll, ja tima uumi kuunalde valgõl jalldi ütjindä oll, uma topetu mõrsja kuulja Kerstu man, ker ka inne muide jääb, korgamah, ja Kerinut palama pandmah oll. — Kikar kõige õkõ umma muoku edesi kooni rõõdene valgõkõnõ vällä tull. Ka tjural ei tiskõ üõsel inäp und filmile, enge ta uok valgõt. Nii pia kui

vaikene valgõ vällä tull, võtt ka tjura uma topetu mõrsja, kõigõ Kirstega ollgõ pääle, ja lät kõigõga lähemba jõe mano, kõik tiä kuulja Kirstõst vällä võtt, ja kõigest jõuvusõst, jõrve sisse. Ime lugu, mis no fündi! Nii pia kui tus tettü oll' lät kuulja jõrve sis feek pooler lahti, kind fest-kommast peenikasõ vaglatadsõ kõõrvala vällä kei, ja sesi tima fest-kõrma puhtes kui fannalise mõsk. Tjura jäi jõrve seeres, ja vahtis pääle, mis nõijatütrega fünnis. Ent asja lugu lät ruel reidepar ja imelisumbar! Kui kuulja pooler lännu iks-kõjo fest vaglatadsõ vällä olli, tõnni, ja sesi nõid tõuveste puhtes mõsknu, — faijeva ka nees kats kiha tiddi jõrve sis-lainõhtõga üttle aetus, ja „knapst" kõrdsiva mõlõmba pooli kõdds, nõnu ütlemäda illes nestsi, palle ilosamb kui inimine nõijatütar, õija sis pääl, vehel kõtsi ja jalguga, kui kunagi uppuja, ueda tjura fuurõ rõõnuga nõsk vällä tõmmas. Häbeliudt, kui kunagi ausameeleline tütarlat, pallel ta hänäst kohegi näütesõtavaste mees paata, ei nii tälle kuuvõ ja puhtis rõõvõd fälgä murõhtas. Jõrve seeres elli üt kalamees, ker tjuvalõ nägga lõbunõs oll, — fünä sei ta uma mõrsja lõsse, kelle lohe naase neijoli iloga nüsi perõlise naütesõtava rõõva fälgä murõhtas.

Kuud oll ilosast neijost täisnõ ja tõllanõ mõrsja saanu, ker nii kaua, niigu muudi tütarlatsi, inäp umale ei-mastajalõ meest ei olõ, kui fälgel kutsis ja õõõmus. —

Kaua nõid olle ka ja kammonga roova Kerida mees tulnu, et uma tütre-tappa, kelsi tuhda lasja pilli. Ent kuis ümbritelli ta valga, kui nuorlomäst uma, väel palle iloapa tütrega jõrve puolt tulõvat nädä, käsi: kõek, kui üt hellästi falja (armastaja) paar kunagi. Kõõnsõk jutlast tjura ja ta mõrsja nõijali, kuis noa jõrve seeres üt tõsi kõnõma falldise fummil löödnu, ja kendit üt tõõsõlõ ujarõttjes umas ast kutsnu. — Kananõid jäi kah õigõ hüä-meelalises, unõht nõigõ ümitse seefondõllõmise, ja kõnkõllõmise kogoni ast, nind oll uma tütre ja ta kõsilasõga kuhalt ütemeele pääl. Asja lugu jäi ollalt ütlemä ka ranalõ pätsna palmikkejalõ ast jutustädes, ker ka kõigõga kõdds lõppe, ja nii jäi fuurõ häha, kuna tjurast iloga naasi mees jäi. Kananõid jätt ka uma nõidmise ometi maha, ja naas kõigi pidi proostaste elämä, niigu muudki inemise.